

[Behnke]

Vi havde hellere set, at man til sin glæde havde opdaget, at der var nogle af de offentlige områder, som var blevet billigere end anslået, så man på den måde fik en finanspolitisk forbedring.

Finansministeren brugte også nogle ord på de fattige i Danmark, og det er da helt korrekt, når det bliver sagt, at penge gør det ikke. Den mange gange omtalte fattigdomsrapport giver et temmelig hårdt hug til den offentlige sektor og gør opmærksom på, at behandlersamfundet rent faktisk indimellem producerer ulykkelige, umyndiggjorte menneskeskæbner. Men skal der tages hul på det, er det i denne sal, de problemer skal løses, ikke blot ved at skrive rapporter og sige: Penge gør det ikke. Det er et spørgsmål om, at hele tendensen, hele holdningen i den offentlige sektor til det enkelte individ bliver ændret.

Så var der bemærkningerne til Fremskridtspartiets tidligere mange ændringsforslag, som tidligere har været udmøntet i en decideret alternativ finanslov. Det er korrekt, at der ikke har været den store opbakning her i salen bag vores ændringsforslag til finansloven, men når der skal spares nogle penge, så kan det ikke nytte noget, at man blot stikker hovedet i busken og håber på, at besparelserne kommer af sig selv. Derfor har Fremskridtspartiet ofte været ene om at sætte navn på besparelserne. Det kan godt være, at regeringen og finansministeren ikke bryder sig om alle vores ideer til besparelser, men vi har dog trods alt det mod at turde sætte navn på besparelserne.

På et tidspunkt skuffede det mig lidt, at regeringens såkaldte sparebande – jeg ved ikke, om den er opløst – udtalte, at den havde vendt alle stenene, og der var ikke mulighed for at komme med flere besparelser. Men det er altså nu engang nødvendigt at komme med ekstra besparelser og få sat den offentlige sektors alt, alt for store forbrug af midler her i samfundet ned.

Vi glæder os også til et samarbejde, ikke alene i Finansudvalget, men vi håber også på, at finansministeren på et tidspunkt inviterer os til en kop vin og et stykke kransekage i Finansministeriet, hvis der skulle være brug for gode ideer til besparelser.

Preben Møller Hansen (FK):

I svarreplikken kom finansministeren ind på det ønske, der lå hos Socialdemokratiet om at

øge udgifterne til de sociale områder, og gjorde derefter opmærksom på, at man i den periode, der var gået, i og for sig havde sikret vores folke- og invalidepensionister en stigning i deres indkomster baseret på den dyrtidsreguleringsordning, der var. Bemærkningen var, at det var faktisk den gruppe, der havde fået den største reallønsfremgang, hvis man kunne sige det sådan.

Jeg tror, at ministeren har glemt, at man i dette Folketing har sikret sig selv en lønstigning på 70.000 kr., og det er faktisk betydelig mere end de par øre, vores folkepensionister blev tilkendt.

Men hvorom alting er, vil jeg også gerne knytte et par bemærkninger til det, hr. Henning Rasmussen sagde om de sociale udgifter. Det er også fremkommet tidligere, det er også fremkommet i S-planen, at Socialdemokratiet har nogle punkter, og jeg kan forstå det ufravigelige standpunkt, at man skal bruge 2 mia. kr. til dækning af udgifter til vores folke- og invalidepensionister. Dette skulle kunne give vores ældre og invalidepensionisterne en forbedring.

Nu er spørgsmålet unægtelig, om man reelt kan tale om en forbedring. Sådan som vi har forstået kommentarerne til ideen, er det før skat, det vil sige, at de 200 kr., man mener vores ældre skal have mere om måneden, bliver beskattet, og der bliver kun en hundredkronesedel tilbage. Går vi ind i en anden lovgivning, der er gældende for vores folke- og invalidepensionister, bl.a. om huslejetilskud, vil vi opleve, at det, de får, reelt går til andre; det går i realiteten ikke til vores ældre.

Derfor har vi haft nogle andre ideer og nogle andre tanker, idet vi mener, at de mennesker, der i dag er på overførselsløn, skal have helt andre beløb. De beløb, de får i dag, er ikke til at leve af. Det er netop på baggrund af disse beløb, vi har fået fattigdomsrapporten, som helt klart fastslår, at de beløb, man yder til de socialt dårligt stillede i samfundet, er for beskedne.

Vi mener ikke, at der skal være forskel på folk. Det er netop derfor, vi går ind for, at man gennemfører borgerlønstanken, således at alle er sikret et minimum. Hvis samfundet ikke kan sikre dem beskæftigelse, så er de sikret et minimum på 5.000 kr. skattefrit om måneden.

Så siger man selvfølgelig fra Socialdemokratiets side, at der er ingen sammenhæng i den økonomiske politik. Men det er nødvendigt for